

HỒI 579

Bất Tử Thất Áo

Cờ xí bay rợp trời. Vương Thế Sung được đám tướng lĩnh cùng họ và các đại tướng tâm phúc đã theo y nhiều năm hộ tống, từ từ bước lên khán đài bằng gỗ dựng tạm ở góc phía nam, nằm giữa Hoàng thành và Cung thành, từ trên nhìn xuống quảng trường duyệt binh bên ngoài Thừa Thiên môn, đích thân điều binh khiển tướng, ban thưởng binh phù và ấn soái.

Trên quảng trường có hơn vạn Trịnh quân sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề, tham gia buổi lễ tuyên thệ xuất quân. Toàn bộ đều là thân binh của Vương Thế Sung, cũng là lực lượng nòng cốt duy trì đế quyền của y, ai nấy đều sĩ khí dâng trào, chiến ý mãnh liệt.

Văn võ bá quan chia ra đứng ở hai bên mọc đài, có đến hơn ba trăm người.

Khấu Trọng được Vương Huyền Thứ dẫn đến bên cạnh Trương Trấn Châu và Dương Công Khanh. Ba người nhìn nhau cười khố, biết rằng trong tình huống thế này thì chuyện hành thích Vương Thế Sung coi như không thành rồi.

Vương Huyền Thứ sau khi sắp xếp cho Khấu Trọng xong, liền đi sang bên kia đài đứng xếp hàng chung với đám tướng lĩnh tôn thất họ Vương.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn qua một lượt đám người mà gã nhận ra như Điền Toàn, Dương Khánh, Lang Phụng, Tống Mông Thu, ai nấy đều mỉm cười chào gã, đến những người khác mà gã không nhận ra thì cũng lễ phép gật đầu cúi chào. Rõ ràng Khấu Trọng trong lòng của chư tướng Vương Thế Sung là nhân vật ai ai cũng biết đến và hết sức kính trọng.

Trương Trấn Châu nói nhỏ vào tai gã: "Sau lễ tuyên thệ, Vương Thế Sung sẽ lập tức dẫn quân đi Từ Giản. Bọn ta phải tìm cơ hội khác mà thôi."

Trên quảng trường tuy tụ tập hơn vạn người, nhưng im phăng phắc không có một tiếng động. Bầu không khí trang nghiêm trịnh trọng.

Khấu Trọng đưa mắt chăm chú nhìn Vương Thế Sung đang oai nghiêm ngồi trên long ỷ, phía sau lưng có hơn mười mấy tên cao thủ thân vệ, Thái tử là Vương Huyền Ứng cũng đứng ở bên phải của y, gã lấy làm lạ lên tiếng hỏi: "Vương Thế Sung còn đợi gì thế?"

Trương Trấn Châu đáp: “Y còn đợi giờ tốt đến.”

Vừa nói đến đây thì trên lầu của Thừa Thiên môn tiếng chuông vang vọng. Chúng tướng sĩ đồng thanh hô vang, tiếng hô vang chấn động cả thành không.

Vương Thế Sung đặc ý vườn người đứng dậy, giơ hai tay ra đợi tiếng hoan hô của tướng sĩ dần dần nín bật rồi mới cao giọng thuyết giáo: “Từ lúc Tùy thất khuynh đảo, nhà Đường khởi binh ở Quan Trung, Trịnh đế ở Hà Nam, Vương Thế Sung ta trước giờ không hề có ý định Bắc xâm. Bây giờ Lý Uyên lệnh cho thứ tử Thế Dân đến xâm phạm, muốn hủy què hương của ta, thật đúng là cử chỉ khi người quá đáng. Ta sau khi thuận ý trời lên ngôi...” tiếp theo đó lại nói ra một tràng ca tụng công đức của bản thân.

Khấu Trọng nghe đến đây thì chỉ biết lắc đầu, qua mấy lời mào đầu của Vương Thế Sung đã hiểu rõ y chỉ có chí khí cát cứ xưng hùng, thật kém xa hoài bão nhất thống thiên hạ của Lý phiệt.

Gã chẳng còn hứng thú gì nghe tiếp nữa, bèn hạ giọng hỏi Dương Công Khanh: “Tình thế Từ Giản thế nào rồi?”

Dương Công Khanh cũng hạ giọng đáp trả: “Tình thế hết sức nguy cấp. Đội quân tiên phong của Lý phiệt do Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim xuất lãnh đã đến Tân An hội hợp với phản quân của La Sĩ Tín, lúc nào cũng có thể tiến quân tới Từ Giản. Ba người bọn họ đều từng là bộ tướng của Lý Mật, hợp tác với nhau chẳng khác nào như cá gặp nước. La Sĩ Tín lại hiểu rất rõ tình hình hư thực của quân đội chúng ta, do đó trận chiến Từ Giản này tuyệt đối không thể nào coi thường được.”

Khấu Trọng trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Trận đầu tiên đã phải đối mặt với bằng hữu của mình là Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, đúng là tạo hóa hí người, gã cười khổ nói: “La Sĩ Tín vì sao lại phải hàng Đường chứ? Ít nhất cũng phải đợi đến lúc Trịnh quốc xuất sư bất lợi thì mới đầu hàng cũng chưa muộn mà.”

Dương Công Khanh miễn cưỡng đáp: “Chẳng qua cũng chỉ tại tính đa nghi phản phúc của Vương Thế Sung gây ra chuyện mà thôi. Vương Thế Sung trước giờ hết sức hậu đãi La Sĩ Tín, sau đó lại thấy các tướng lĩnh khác của Lý Mật lần lượt đầu hàng, bèn không coi trọng La Sĩ Tín nữa, hạ chiếu lệnh cho La Sĩ Tín quay lại Lạc Dương, rõ ràng là muốn cử tướng lĩnh khác trấn thủ Tân An. La Sĩ Tín nổi giận bèn đầu hàng nhà Đường, khiến cho Từ Giản lâm vào hiểm cảnh.”

Lúc này Vương Thế Sung đã nói xong, được đám tướng lĩnh họ Vương mào đầu, Trịnh quân đồng loạt hô lớn: “Hoàng đế vạn tuế! Đại Trịnh tất thắng!”

Tiếng hô đó đã lấn át cuộc nói chuyện giữa hai người.

Thời khắc trọng yếu phân phát quân quyền và chức phận cuối cùng đã đến.

oOo

Từ Tử Lăng cuối cùng đã hiểu rõ thế nào là Thạch Chi Hiền không còn sơ hở, bây giờ gã mới thật tình hiểu được khổ tâm của Sư Phi Huyền vì sao phải trăm phương ngàn kế ngăn cản Thạch Chi Hiền hồi phục trở lại.

Trước đây, thân pháp của Thạch Chi Hiền ra thân pháp, Bất Tử Ấn riêng ra Bất Tử Ấn, hai loại công phu này chỉ là phối hợp hỗ trợ nhau. Thế nhưng Thạch Chi Hiền trước mặt gã thì hai loại công phu cách biệt mười lăm năm cuối cùng cũng đã một lần nữa phối hợp với nhau, tạo thành một chỉnh thể hoàn mỹ vô khuyết, không còn có nửa điểm sơ hở nào nữa.

Thạch Chi Hiền phá lên cười sảng sặc, dường như chẳng để ý gì đến một quyền của Từ Tử Lăng đang hung hãn đâm tới trước mặt, nói: “Từ Tử Lăng có biết Bất Tử Ấn kỳ thật chỉ là một loại ảo thuật cao minh hay không?”

Từ Tử Lăng kêu khổ thầm trong bụng, thầm nghĩ: “Ngay cả mình đã cùng với y giao thủ mấy lần mà vẫn còn không nhìn ra được ảo thuật của y, những người khác thì làm sao mà hiểu được chứ.”

Tà vương Thạch Chi Hiền thần thái vẫn duy trì vẻ ung dung, đứng cách gã nửa trượng. Mắt thấy quyền của chính mình đã sắp đánh thẳng vào mặt của y, nhưng gã vẫn không nhìn ra Thạch Chi Hiền sẽ ứng biến như thế nào.

Thạch Chi Hiền dường như đang đứng đó mà cũng như đang không đứng ở đó. Bên trong động lại có tĩnh, trong tĩnh lại phát sinh biến động. Từ Tử Lăng hoàn toàn không nắm chắc được bước tiếp theo của y sẽ là thế nào.

“Thạch Chi Hiền không có sơ hở” thì ra là như thế này đây.

Một quyền đánh ra, gã không đợi đến lúc suy yếu đã vội thu quyền lại, biến thành lòng bàn tay hướng về phía trước, cánh tay còn lại cũng vươn ra, hai tay hợp thành hình hoa

sen. Mười ngón tay liên tục lay động tựa như hoa sen nở rộ, bên trong ẩn chứa nguyên lý huyền diệu khó mà hiểu nổi, tràn đầy cảm giác kỳ bí dị dạng.

Đóa hoa sen sống động như thật do hai tay tạo thành, bản thân vốn đã hoàn mỹ không hề có khuyết điểm, cũng chính là một chiêu thức của Tử Tử Lăng gọi là Bất Công.

Thạch Chi Hiền đầy vẻ hứng thú xem xét Liên Hoa Thủ Ẩn nửa thật nửa giả của Tử Tử Lăng, đổi sắc mặt nói: "Ta chưa từng nghĩ qua người có thể dùng biện pháp này để đối phó với Bất Tử Ẩn của Thạch mỗ ta, cũng khiến ta sinh lòng ghen ghét, sợ có ngày người mọc đủ lông đủ cánh. Tử Lăng đừng trách ta vô tình, ta quả thật không còn sự lựa chọn nào khác cả."

Tả thủ đẩy ra phía trước, dùng thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt vời liên tục vẽ ra gần mười vòng tròn trước ngực, kích thước và góc độ hoàn toàn khác nhau, cổ quái quỷ dị cực điểm, đó chính là các vòng khí kinh.

Tử Tử Lăng tâm thần tiến vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt", hai mắt mở to chăm chú theo dõi từng động tác của Thạch Chi Hiền, không dám sơ hốt chút nào, mỉm cười: "Tà vương nếu từ đầu chịu nói thẳng ra như vậy thì đã tiết kiệm được bao nhiêu thời gian rồi!"

Thạch Chi Hiền ung dung cười lớn, tả thủ xong việc rút lại sau lưng, tới phiên hữu thủ hóa chỉ thành đao, tựa như linh xà quen đường uốn lượn xuyên qua trung tâm của mười mấy vòng kinh khí vừa vẽ ra khi nãy, dụng kinh thần diệu đến mức khó mà tin nổi.

Kỳ chiêu như vậy, Tử Lăng có năm mộng cũng không nghĩ ra được, bao nhiêu vòng khí tràn đầy sức sát thương toàn bộ đều "treo" trên cổ tay của Thạch Chi Hiền, chuồng phong tay phải đẩy thẳng đến liên hoa thủ ẩn của Tử Tử Lăng, mục tiêu chính là trung tâm của nụ hoa.

Đó là điểm mạnh nhất nhưng cũng là điểm yếu ớt nhất.

Tử Tử Lăng vốn mười phần nắm chắc có thể ngạnh tiếp được cú đánh của chuồng phong Thạch Chi Hiền, nhưng biết rõ không thể nào ứng phó nổi mười mấy vòng khí tràn đầy sức sát thương tập kích, do đó điểm mạnh nhất đã biến thành điểm yếu sơ hở lớn nhất.

Không có ai hiểu rõ sự lợi hại của Thạch Chi Hiền bằng Tử Tử Lăng, gã đã từng giao thủ với y nhiều lần, lại từng đứng bàng quan theo dõi y toàn lực ứng phó với Sư Phi Huyền và Chúc Ngọc Nghiên, nhưng đó chỉ là Thạch Chi Hiền có sơ hở, Bất Tử Ẩn và Ảo Ma thân pháp vẫn chưa hòa hợp được làm một như hiện giờ.

Từ Tử Lãng hai tay phân ra, rồi lại hợp lại, đang lúc bàn tay còn cách nhau khoảng nửa phân thì từ hai lòng bàn tay trái phải lần lượt phun ra một vòng kinh khí hợp thành một hình cầu xoắn nghênh đón chuông phong của Thạch Chi Hiền.

Chiều phản kích này chính là do trong lúc vô kế khả thi mà miễn cưỡng xuất ra.

“Ầm! Ầm!” Tiếng khí kinh giao kích liên tục vang lên. Kinh khí từ chuông phong của Thạch Chi Hiền trước tiên đẩy lùi Từ Tử Lãng lại ba bước, sau đó mỗi vòng kinh khí lại ép Từ Tử Lãng lùi về phía sau một bước nữa. Từ Tử Lãng liên tục phóng xuất hơn mười mấy hình cầu xoắn kinh khí đón đỡ, đỡ đến vòng kinh khí cuối cùng thì “Ầm!” một tiếng, lưng đã chạm vào bức tường phía tây, cổ họng ngòn ngọt, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Thạch Chi Hiền không ngờ lại không thừa thắng truy kích, ngẩng đầu cười ha hả: “Hay lắm! Dùng tròn để phá tròn, không ngờ người lại có bản lĩnh thế này. Ta từ sau khi tỉnh lại khỏi cơn ác mộng đã đem sở học tất cả một đời dung hợp làm một, hóa phức tạp trở thành đơn giản, chỉ có bảy thức gọi là Bất Tử Thất Ảo, đó chính là ảo pháp đầu tiên: ‘Dĩ Hư Hoàn Thật’. Ý trong đó có nghĩa là: ‘không có gì là thật, thiên biến vạn hóa’. Người chỉ bị thương mà không chết, đúng là hiếm có, hiếm có.”

Từ Tử Lãng nghe vậy thở phào một hơi. Nội thương của gã sau khi phun máu đã giảm được khá nhiều áp lực, sau đó lại dùng Trường Sinh khí thần kỳ trị liệu, cố gắng bảo trì sức chiến đấu mạnh mẽ nhất. Mấy lời của Thạch Chi Hiền truyền vào tai của gã, khiến gã biết được Thạch Chi Hiền chẳng những đã hồi phục nguyên trạng trước khi bị tâm thần phân liệt, mà còn có thể mở ra một đột phá mới, sáng tạo ra kỳ công Bất Tử Thất Ảo.

Chỉ là đệ nhất ảo, gã đã đón đỡ khó nhọc thế này. Còn sáu ảo còn lại, gã làm sao mà có thể vượt qua nổi đây. Nhưng gã lơ mờ cảm thấy có thể đó chính là chiến thuật tâm lý của Thạch Chi Hiền, nhằm làm cho đấu chí của bản thân tan rã, nếu gã sinh lòng muốn đào tẩu thì là trúng ý của y rồi.

Gã tuyệt đối không thể nào chạy thoát được Bất Tử Thất Ảo của Thạch Chi Hiền.

Thạch Chi Hiền bề ngoài vẫn giữ nguyên vẻ mặt ung dung tiêu sái, nhưng sự thật kinh khí của y đã hoàn toàn vây chặt lấy gã, khiến Từ Tử Lãng càng thêm hiểu rõ bản lĩnh “tá khí huy địch”, mượn khí dọa địch, của Thạch Chi Hiền. Mọi chân khí biến hóa trong cơ thể của bản thân như thế nào, cũng không thể lừa gạt được y. Gã chỉ cần có nhúc nhích một chút, bất luận là định phản kích hoặc bỏ chạy, thì y sẽ lập tức tung ra một chiêu công kích trí mạng để đối phó.

Bất hạnh ở chỗ, gã không thể nào từ kinh khí tiếp xúc mà có thể dò xét được động tĩnh của đối thủ, bởi vì Thạch Chi Hiền hoàn toàn không có sơ hở này, không có dấu vết nào để tìm, không có sơ hở nào để thừa cơ cả.

Tình thế này nếu không thể cải biến được, ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của gã.

Từ Tử Lăng tình nguyện đổi mặt với Tất Huyền nhưng không muốn đổi mặt với Thạch Chi Hiền chút nào.

Trong chốc lát, gã bảo trì chân khí trong người cực kỳ yên tĩnh, ung dung cười nói: "Tà vương xin cứ dạy bảo."

Thạch Chi Hiền lộ vẻ lạ lùng chau mày: "Chỗ cao minh của Tử Lăng quả thật đã ngoài ý liệu của ta. Chao ôi, người cũng biết nếu ta không nổi nóng, thì không có cách nào mà ra tay tàn độc được."

Kinh khí đột nhiên biến mất.

Từ Tử Lăng chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, cảm giác khó chịu không biết đâu là thật, trong lòng kêu khổ. Thạch Chi Hiền giống như từ có chuyển thành không, lại từ không chuyển thành có, chợt xuất hiện ngay trước mặt mình chỉ cách có năm phân, ngón giữa của tay phải phóng ra điểm thẳng vào giữa lòng mày của gã.

Cự ly cực ngắn, thủ pháp của Thạch Chi Hiền lại biến hóa vô cùng, mỗi giây mỗi phút đều biến đổi một cách vi diệu, tinh xảo. Chỉ cần không nhìn ra được bất cứ biến hóa nào trong đó, đều sẽ dẫn đến kết cục bại vong bi thảm. Thế nhưng, mỗi biến hóa đều tạo thành một cảm giác mơ hồ ảo ảnh khiến người ta không thể phân biệt cái nào là thật, cái nào là giả.

oOo

Khẩu Trọng cùng đội ngũ của Dương Công Khanh xuất phát đi đến Từ Giản. Dương Công Khanh bộ thuộc có hơn năm ngàn người, đều là binh lính con em đã theo lão nhiều năm rồi. Dầu cho Vương Thế Sung hay nghi ngờ người khác, cũng không dám đụng đến nhánh quân này của Dương Công Khanh, chẳng hạn như cử người khác lãnh đạo đội quân của Dương Công Khanh, bởi vì làm như vậy sẽ lập tức xảy ra binh biến ngay. Dương Công Khanh

vốn là một lãnh tụ nghĩa quân nổi danh, sau đó đầu hàng Vương Thế Sung, đương nhiên địa vị hết sức đặc biệt.

Đạo quân được huấn luyện kỹ càng, đã dạn dày kinh nghiệm trận mạc, đóng ở bờ đông Lạc Thủy, phía tây Lạc Dương thành.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh hai người cưỡi ngựa ra khỏi thành, đi đến doanh trại, nhổ trại khởi hành, trở thành đội quân tiên phong đầu tiên của Vương Thế Sung tiến đến Từ Giản.

Trương Trấn Châu có một nhiệm vụ khác, là được phái đi phòng thủ Thọ An nằm ở phía nam Từ Giản. Nếu như Từ Giản bị mất, thì Thọ An trở thành trọng trấn có khả năng bị công kích nhất.

Vương Thế Sung rõ ràng là đã bỏ nhiều công sức để an trí hai vị tướng lĩnh trọng yếu nhất này, bởi vì biết hai người họ giao tình thâm hậu, nên cố ý an bài Dương Công Khanh ở bên cạnh mình, dẫu cho Trương Trấn Châu có muốn phản bội thì cũng phải suy nghĩ kỹ. Ý đồng ý cho Khấu Trọng và Dương Công Khanh cùng lên đường, cũng là một chỗ hết sức khéo léo. Bởi vì Khấu Trọng tuyệt không phải là kẻ sẽ đầu hàng Lý Thế Dân, chỉ là y không nghĩ tới chuyện Dương Công Khanh từ sớm đã ngầm có ý xung thần đối với Khấu Trọng rồi.

Đối với việc phân phối binh quyền, chức phận, Vương Thế Sung trước giờ vẫn là lấy tướng lĩnh cùng họ làm chính, tướng lĩnh khác họ là phụ. Do đó, Sở vương Vương Thế Vĩ, Thái tử Vương Huyền Ứng, Tề vương Vương Thế Uẩn, Hán vương Vương Huyền Thúc, Lỗ vương Vương Đạo Tuấn năm tướng đều trấn thủ ở Lạc Dương.

Hổ Lao là địa điểm trọng yếu nhất ở mặt Đông thì do Kinh vương Vương Hành Bản phụ trách. Các thành trì phụ cận trọng yếu đều do Dương Khánh quản lý. Ngụy Lục thủ Vinh Dương, Vương Hùng thủ Trịnh Dương, Vương Yếu Hán thủ Biện Châu, đám tướng lĩnh này đa số đều là theo y từ thời cự Tùy, hoặc là có quan hệ mật thiết đối với y. Chẳng hạn như, vợ của Dương Khánh chính là cháu gái của Vương Thế Sung.

Một an bài đặc biệt khác là phái Ngụy vương Vương Hoằng Liệt đến Tương Dương cùng Tiền Độc Quan phối hợp với nhau, phòng thủ trọng trấn quan trọng nhất ở mặt đông Lạc Dương, cũng có thể cùng với Chu Xán hỗ trợ lẫn nhau.

Các đại tướng có năng lực khác còn lại như: Đoàn Đạt, Đơn Hùng Tín, Bình Nguyên Chân, Trần Trí Lực, Quách Thiện Tài, Bạt Dã Cương đều được sắc phong thành đại tướng quân của các đội quân do Vương Thế Sung thống lĩnh xuất chinh.

Điểm lợi hại nhất là Vương Thế Sung đã công bố trong toàn quân chỉ có Lang Phụng, Tống Mông Thu và một tướng lĩnh tâm phúc khác là Trương Trí Phương có tư cách là sứ giả truyền lệnh của y. Chuyện này có thể thấy được Vương Thế Sung mưu tính sâu xa, muốn ngăn ngừa thủ hạ bội phản, giả truyền ý chỉ.

Dương Công Khanh là người tinh thông binh pháp, liền đưa năm ngàn quân chia thành ba đội tiền, trung và hậu, hỗ trợ lẫn nhau, lại phái khoái mã đi trước chiếm lĩnh các cao điểm dọc đường đến Từ Giản, để bảo đảm sự an toàn trong lúc hành quân.

Khấu Trọng và Dương Công Khanh phi ngựa đi cùng trung quân. Cả hai đều có điều trầm tư suy nghĩ, chẳng có tâm tình nào cười nói nữa.

Khấu Trọng than: "Dương công đối với con người của Vương Thế Sung thì biết được bao nhiêu?"

Dương Công Khanh chau mày hỏi: "Ngài muốn hỏi về mặt nào?"

Khấu Trọng nhìn về đội binh mã phía trước liên miên bất tuyệt, trầm giọng nói: "Ta muốn hỏi về xuất thân lai lịch của y. Y vốn là người Hồ, vì sao Dạng đế lại chịu trọng vọng y như vậy?"

Dương Công Khanh đáp: "Ta không biết rõ. Chỉ nghe người ta nói qua, y vốn họ Chi, là một bộ tộc người Hồ ở Tây Vực, chả ai biết đến. Cha của y lúc còn trẻ cưới vợ là Vương thị ở Bá Thành, sau đó cải sang họ Vương. Về việc Dạng đế vì sao lại trọng dụng y thì nhất định là có liên quan đến công phu võ mông ngựa của y, có phải không? Hà hà..."

Khấu Trọng nghe giọng điệu của ông ta càng lúc càng tăng thêm vẻ khinh bỉ đối với Vương Thế Sung, bèn than: "Vậy tại sao Dương công ngài lại đồng ý làm việc cho y chứ?"

Dương Công Khanh sắc mặt trầm xuống, giọng tràn đầy cảm xúc: "Y trước đây không phải có bộ dạng như vậy, nhưng sau khi thắng được Độc Cô phiệt, lại đuổi ngài đi rồi đại thắng Lý Mật nên con người mới biến đổi thành thế này, khiến cho người ta không thể nào tin nổi. Nếu năm đó y cũng lá mặt lá trái thế này, ta dẫu có chết cũng không chịu hàng y đâu."

Sau đó lại nhìn sang Khấu Trọng, mục quang lấp lánh, hạ giọng hỏi: "Thiếu soái chẳng phải đã nói qua, muốn ta phải bảo tồn lực lượng hay sao?"

Khấu Trọng giật mình thất kinh, hạ giọng hỏi: "Ông không phải đang nghĩ định bây giờ quay đầu rồi khỏi hay sao?"

Dương Công Khanh nói: “Đây chính là cơ hội cuối cùng. Thiếu soái xin hãy quyết định đi.”

Khấu Trọng tim đập thình thịch, nhưng sau đó lại chán nản lắc đầu: “Nếu bọn ta bỏ đi như vậy, bảo đảm Trương Trấn Châu là người đầu tiên mở cửa thành nghênh tiếp Đường quân. Khi đó Vương Thế Sung chân tay rối loạn, sẽ bị vòng vây của Lý Thế Dân thế như chẻ tre đánh ập vào, lúc đó thì Bành Lương của bọn ta có thể tồn tại được bao lâu chứ?”

Dương Công Khanh cười khổ: “Ta vẫn chưa nghĩ qua được đến vấn đề này, nhưng chỉ là muốn ta cùng với chúng huynh đệ bán mạng cho tên tiểu nhân ti bỉ Vương Thế Sung này đúng là không đáng chút nào.”

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Bọn ta không phải là vì Vương Thế Sung, mà chỉ là phấn đấu vì sự tồn vong của bản thân mà thôi. Ta vẫn còn có một đề nghị khác cho Dương công. Nếu như bọn ta có thể đẩy lui Lý Thế Dân về Tân An, bọn ta sẽ chia tay với Vương Thế Sung mỗi người một ngã. Như vậy có được hay không?”

Dương Công Khanh nhẹ nhàng hỏi: “Ngài đã đến Từ Giản hay chưa?”

Khấu Trọng nghe vậy hiểu ngay, kinh hãi hỏi: “Từ Giản không phải là trọng trấn quân sự quan trọng nhất ở phía nam Lạc Dương hay sao?”

Dương Công Khanh than: “Vương Thế Sung trước giờ cứ muốn liên kết với Lý Uyên, đối phó với Đậu Kiến Đức, nên mới đưa Đồng Thục Ni vào Quan Trung làm hoàng phi, để bày tỏ lòng thành, do đó trước giờ chưa hề xây dựng công sự phòng ngự ở Từ Giản. Thêm vào đó, việc tăng cường quân phòng ở Từ Giản và các thành trì khác đều diễn ra sau khi phá xong Lý Mật. Do đó, thành lũy của Từ Giản chẳng những thua xa Hồ Lao và Tương Dương, mà so với Bành Lương thành của ngài vẫn còn thua kém. Chu vi tường thành chỉ trong vòng mười mấy dặm, lại nằm giữa khu đồng bằng Khâu Lăng, không có chỗ nào hiểm trở để phòng thủ. Bọn ta nếu muốn đẩy lui Lý Thế Dân, thì chỉ còn nước quyết chiến bên ngoài thành với y mà thôi.”

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi lạnh thầm nghĩ, lần này quân đội do Vương Thế Sung có thể cử đến chiến trường Từ Giản, tính luôn cả đội quân của Dương Công Khanh, chỉ có khoảng ba vạn người. Những người khác đều phải phòng thủ ở những điểm yếu chiến lược khác để đối phó với sự uy hiếp của bốn lộ quân khác do Lý Thế Dân phái tới. Lúc đó gã mới hiểu được một cách sâu sắc sự cao minh trong việc dụng binh của Lý Thế Dân, ép Vương Thế Sung không có cách nào tập trung toàn lực để đón tiếp chủ lực của y cả.

Dương Công Khanh trầm giọng nói: “Chư tướng trong Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân kiêu dũng vô cùng, lại thêm vào Huyền Giáp thiết kỵ, tuy chỉ có hơn ba ngàn người, nhưng lại được xưng tụng là Thiên binh, có năng lực đột phá khó mà lường trước được. Bọn người của Tiết Cử và Lưu Vũ Châu đều đã thua thảm thương, lần này trong cuộc chiến Từ Giản, binh lực của Lý Thế Dân đã hoàn toàn áp đảo, thêm vào, vì La Sĩ Tín đầu hàng, người này đối với tình thế của phe ta và Từ Giản thì nắm rõ như trong lòng bàn tay, lại có Tân An ở phía sau làm hậu phương, Thiếu soái nhận thấy có bao nhiêu cơ hội thắng trận đây?”

Khấu Trọng nghĩ đến chiến thuật mũi dùi của mình, nếu để thiên binh thiên tướng của Lý Thế Dân xuyên qua đục thủng quân đội của Vương Thế Sung, chẳng những Từ Giản khó mà bảo toàn, ba vạn đại quân e rằng cũng chẳng được bao nhiêu người có thể rút lui trở lại Lạc Dương.

Dương Công Khanh tiếp tục: “Do đó, nếu bọn ta bây giờ lập tức quay trở lại Bành Lương, nghĩ cách trước khi đại quân của Lý Thế Dân ập đến thì tấn công đoạt lấy Giang Đô, mới chính là hành động thông minh nhất.”

Khấu Trọng hơi thở dồn dập, một hồi lâu sau quả quyết nói: “Bọn ta tuyệt không thể nào bỏ rơi Lạc Dương như vậy. Bởi vì đó chẳng những liên quan đến chiều hướng về sau ở Ba Thục, mà còn khiến cho ta nảy sinh suy nghĩ mình không bằng Lý Thế Dân. Theo ta thấy, cuộc chiến Lạc Dương rất có khả năng là cơ hội duy nhất có thể bắt Lý Thế Dân thất bại. Dưới tình thế nguy cấp này, ta nắm chắc sẽ thuyết phục được Đậu Kiến Đức nam hạ tiếp viện, Thiếu Soái quân của ta cũng có thể thừa cơ phát huy tác dụng. Trận chiến ở Từ Giản, bọn ta tuyệt không thể rút lui, nếu không, chỉ lùi lại một bước thì nhất định sẽ rơi vào chỗ chết. Bọn ta phải thi hành chiến lược tổn hao lực lượng. Lý Thế Dân lao sư viễn chinh, cho dù lương thực nhu phẩm có hoàn thiện tới mức nào, thì toàn quân đều đã rất mệt mỏi. Khấu Trọng ta phải thông qua cuộc chiến Từ Giản để chứng minh cho Lý Thế Dân thấy, Khấu Trọng không phải là con nít dễ bắt nạt. Vương Thế Sung chẳng phải đã sắc phong cho ta làm con mẹ nó cái gì gọi là Hộ Giá Quân Sư hay sao? Binh quyền tuy thiếu thốn, nhưng đối diện với chiến trường thiên quân vạn mã, không lý nào y lại không nghe lời khuyên của ta.”

Dương Công Khanh ngẩng đầu phá lên cười: “Hay lắm! Mọi việc cứ theo lời của Thiếu soái vậy. Ngài nếu suy nghĩ như bọn ta thì đã không phải là Khấu Thiếu soái danh chấn thiên hạ, ai nấy đều kinh sợ rồi.”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>